29

3413.

R. Ramón Vidales

Dilluns de sabater

Sainet

Bonavía i Duràn. - Impressors
Carrer Boqueria, 20. Barcelona

DILLUNS DE SABATER

MELCIO BA AGU R.
I
SOLA
Alt S. Pere, Nº 25 II
1922

Dillùns de sabater

SAINET DE COSTÚMS VILATANAS

EN UN ACTE Y EN PROSA, ORIGINAL DE

R. Ramón Vidales

Estrenat ab éxit en el *Teatre Catalá* (Romea) la nit del 21 de Setembre de 1907.

PRIMERA EDICIÓ

BARCELONA
Imprempta de Salvador Bonavía
Carrer de Petritxol, 2.
1907

Els Teatres ó Reunions particulars que vulguin representar aquesta obreta, deurán entendres ab la SOCIETAT D' AUTORS ESPANYOLS, qu' es l' única encarregada d' administrarla.

L' autor se reserva tots els drets que la llei li concedeix.

REPARTIMENT

PERSONATJES		*ACTORS*
QUICA.	5 anys	*Sra. Parreño*
CINTETA.	20 »	» *Jarque*
MINGO.	48 «	*Sr. Capdevila*
RAMON.	25 »	» *Doménech*
PAU.	40 »	» *Viñas*
SR. GIOL.	55 »	» *Sirvent*
MERO.	30 »	» *Vehil*

Época present.

Dreta y esquerra las del actor.

ACTE UNIC

Rebotiga obrador d' una sabatería vilatana.—Porta al foro que comunica ab la botiga; y dugas laterals; la de la dreta es la de la cuyna, y la de l' esquerra figura donar excés á las habitacións superiors.—Cap á la dreta, primer terme, un vetllador de sabater ab eynas propias del ofici, conveninthi lo següent: una mitja closca de coco, ó escudella ab pastetas, un martell, tirapeu y una sabata comensada ab la forma dintre; y al entorn del vetllador, dos ó tres tamborets. Cap á la esquerra, un petit taulell de tallar y á sobre un devantal de sabater.—Á un dels panys de paret, restalleras de formas penjant d' unas llatas, y distribuhits per las altras parets, cuadros ab figurins de calsats. Algunas cadiras ordinarias per l' escena, y una máquina de cusir.

Son las nou del matí.

ESCENA PRIMERA

CINTETA y RAMON

CINT. ¡Vésten: No siguis cansoner, que la mare está per venir!

RAM. Si 'm sab tant de greu deixarte; si 't veig tant poch!

674251

CINT. Que 'm veus poch, dius? Si t' estás més aquí que á casa teva.

RAM. Pero sempre hi há tertulia; y per poguerte veure á solas, tinch de fer un gros sacrifici.

CINT. Sacrifici? Quin?

RAM. Llevarme á las vuyt del matí. Ja ho veus si t' estimo.

CINT. ¡Ay grandíssim!

RAM. Qué no es un sacrifici per un home que acostuma llevarse á las deu? Fins la mare tota se n' espanta.

CINT. Ta mare es una bleda.

RAM. Ey, tu; es la meva mare! Que ab el temps ho podría ser també teva.

CINT. Que ho podría ser, també meva.

RAM. Sí; de mes verdas ne máduran.

CINT. Aquesta ho es tant de verda, que no arrivará á madurar.

RAM. ¡Qui sab, Mare de Deu!

CINT. Que 't creus que bech á la pica dels indiots? He tingut la debilitat d' estimarte sabent que tu no podías esser pera mí; pero amor es cego y com cego qu' es, vá á las palpentas donant ensopegadas aquí y allá, y en una d' ellas, vaig toparme ab tu, y...

RAM. Jo, amatent, vaig ampasarte, vaig recullirte en mos brassos.

CINT. Per abandonarme al mellor día! Quan te cansis de mí.

RAM. ¡Aixó may, Cinteta!

CINT. Y donchs? Perqué no vols que nostres amors surtin de la fosca, presentantlos á la llum del día?

RAM. Perqué per ara no convé.

CINT. Que no convé. ¡Que n' he sigut de tonta! Fins me tinch malicia á mi mateixa, d' estimarte tant com t' estimo!

RAM. Amor que 's veu correspost per mí.

CINT. Devegadas fins ho dupto. Jo si que t' estimo perque si, sense pesar las conseqüencias. El cor m' ha dit: estima, y he estimat.

RAM. Y el meu m' ha dit que 't correspongui, y 't correspón. Vina.

(Atantsantshi á si amorosament, sense resistencia per part d' ella.)

Perqué estás tant seriosa y pessimista avuy?

CINT. Perque tinch el pressentiment de que estás espantat d' haver arribat tant endevant ab mí, de que buscas la manera de tornar endarrera, de que...

RAM. Vaya unas quimeras de forjarte.

CINT. Quimeras que pera mi son realitats.

RAM. Donchs, bé; avuy acabará 'l teu malestar. La mare ho sab que t' estimo.

CINT. Li has dit tu?

RAM. Si; ella també se 'n plany de lo que passa á casa teva, y sab que tu no t' assemblas en res als teus pares. Está enterada de nostres amors y com no té á ningú més per estimar que á mí, estima tot lo que jo estimo.

CINT. Ah, Ramón, quina alegría que 'm donas?

RAM. Ab aixó, aquest matí, així que puguis, ves á casa ta tía Pauleta: jo hi portaré la mare y veurém lo que s' ha de fer.

CINT. Hi aniré.

RAM. Te 'n convences ara, de que t' estimo?

(Atrayentla á si y acaronantla.)

Si t' estimo més! més!...

(Se sent un cop de timbre, figurant s' ha obert la ventalla del carrer.)

CINT. ¡El timbre de la ventalla! La mare vé!

ESCENA II

Els mateixos y QUICA

(Ve portant á bras un cistell dels d' anar á plassa, de quin ne surt una col á cada cap.)

QUICA. ¿Ay ay: Tu per aquí tant dejorn?

RAM. Els mosquits m' han tret del llit.

QUICA. ¿Els mosquits?

(Donantse un cop de má al clatell.)

Mira, ara n' he mort un: Tu si que ho ets un bon mosquit!

RAM. (Malicía.)
(Quica vá á deixar 'l cistell á sobre 'l taulell, en quin s' hi ha arrambat en Ramon, y li diu apart.)

QUICA. (Va per segona vegada que tornant de plassa te trobo aquí, y á mí, ¡pliml)

RAM. (Té un nás que ni cap gossa perdigueral)

CINT. Trobo que heu tardat á tornar avuy de plassa.
(Cinteta s' ha assegut en un dels tamborets del vetllador, quedantshi capficada.)

QUICA. Veurás noya; entre la taula de la carn, y la del peix, y las marmanyeras, y regateja 'l cuarto de gallina, passa 'l temps qu' una no se 'n adona.

RAM. (Y de segur que no més porta cols.)

CINT. (Sempre la mentida!)

QUICA. La nostra plassa, es cara com foch. Un duro; allí se torna de quatre pessetas.

RAM. Oh, ya! ya! El qui vol tocar la carn, y el peix, y la gallina, ja está servit.

QUICA. Avuy comprava una perdiu.

RAM. De biret?

QUICA. Fuig d' aquí! No n' ha entrat may á casa!

RAM. Ah, de las que volan.

QUICA. Una perdíu que no era més que mitja perdíu.

RAM. ¿Que també las vénen partidas?

CINT. (Si estés d' humor fins riuría!)

QUICA. Ets molt tanoca; vull dir una perdiganya, una perdíu novella.

RAM. Ah, ja.

QUICA. Donchs han tingut la barra de demanormen sis rals!

RAM. Una perdíu aixís no més val una pesseta.

QUICA. N' he promés una pesseta y deu, y per poch me donan als gossos.

RAM. Ja era prou ben pagada. Ah, me 'n vaig cap á esmorsar.

QUICA. Menjarás menuts de gallina.

RAM. Com ho sabéu?

QUICA. La vostra minyona n' ha comprat, y m' ha dit qu' eran per tu.

RAM. Sab que m' agradan. Vaja fins més tart.
(Va á fer mutis.)

QUICA. Ah! escolta.

RAM. Que voléu?
(Baixant.)

QUICA. Digas á ta mare, que 't posi mosquitera al llit.

RAM. Ja, ja, ja! Sempre 'n teníu una per dir?

QUICA. Y tu unas quantas per fer.

RAM. Vaja, adeu.
(Se 'n va rihent.)

ESCENA III

CINTETA asseguda al vetllador y QUICA

QUICA. Es la segona vegada que tornant de plassa 'l trobo aquí. Suposo qu' haurá vingut altres días.

CINT. Feu be en suposarho; si.

QUICA. Y no ho nega?

CINT. Perqué tinch de negarho si es veritat.

QUICA. Això vol dir, potser, que us estiméu.

CINT. Jo á n' ell, si.

QUICA. Y ell á tu?

CINT. Me penso que també.

QUICA. No més t' ho pensas?

CINT. Jo puch respondrer de mí.

QUICA. Perque vegis que no bado. te diré que ja fá temps que ho vinch notant que tu y ell anéu ab la qüa entre camas.

CINT. Sempre m' ho he pensat que ho sabíau.

QUICA. Y que si callava, era...

CINT. Perque us devía convenir aixís.

QUICA. Sabs qu' ets molt descarada?

CINT. Soch com m' han fet.

QUICA. Ay, noya, que vas per mal camí.

CINT. Pel que m' han ensenyat.

QUICA. Ja ets bona gata moixa.

CINT. Ab això si que anéu errada, mare.

QUICA. Ja veurás, girém full; perque ens embrancaríam!

CINT. Com vulguéu.

QUICA. Tu y jo, no hem pogut lligar may.

CINT. Que hi farém, donchs, si de génit cadascú té 'l que Deu li ha dat. Vos teníu el vostre, jo; 'l meu: ni l' un ni l' altre els podém girar, com se gira una sabata.

QUICA. D' aquí 'ns ha vingut tota la desgracia, del teu geniot tant oposat al meu. Avans la nostra sabatería, era la de més parroquia de la vila; calsavam á tot el jovent lluhit de la població; aquí casa, sempre hi havía animació, semblava un cassino; així qu' un havía estrenat un calsat, ja n' encomenava un altre; y tot aquest aixebuch de feyna; sabs á qui 's devía?

CINT. *(Ab sentiment.)*
M' ho penso, mare.

QUICA. Era degut á que jo, que deyan que era una reyal mossa, ab el meu génit alegre y expansíu, sabía contentar als parroquiants, y els parells de botinas, els encomenavan fins sense necesitarlos, y quan ha vingut l' hora de confiar ab tu...

CINT. *(Aixecantse ab dignitat.)*
Mare!

QUICA. Tu m' has esqueixat la grua; y ab el teu posat de Mare de Deu enfadada, no hi hagut manera de ferte tractar als parroquians ab amabilitat, y per acabarho d' espatllar, t' encaterinas ab el Ramon, qui no fará més que ferte passar temps.

CINT. Voléu dir, mare, qu' aquest era 'l bon camí que havía de seguir.

QUICA. Ja veurás, deixemho correr.
(Cambiant de tó.)
Mira; pren el cistell y vés á la cuyna, neteja las cols, pela las patatas, posa las arengadas

ab remull, y ens farém el compte que menjém escudella barrejada y llonsas per entrant.
(Cinteta que á anat á buscar el cistell, se dirigeix á la cuyna.)
Ah... y ton pare, ahont ha anat.

CINT. En lloch; no s' ha llevat encara.
(Entra á la cuyna.)

ESCENA IV

QUICA y aviat MINGO

QUICA. Encara es al llit? Recristina!
(Va á la porta esquerra, cridant.)
¡Mingo! Mingo!

MINGO. *(Desde dintre.)*
Que hi ha?

QUICA. Que rediable hem de fer? Que 't creus que vivim de renda.

MINGO. Ja estich llevat, dona! Baixo tot seguit.

QUICA. Que 't pensas trobar els calsats fets, com diu que 'ls hi trobava Sant Crispin? Dropando, més que dropando!
(Apareix Mingo en cós de camisa, tot posantse els elástichs.)

MINGO. No rondinis, no rondinis tant dematí; que ja fá prou día per barallarnos.

QUICA. Y tant dematí: las deu! Vés si son horas de llevarse!

MINGO. Guarda, las deu: com si fós una hora extraordinaria! ¿Volste jugar que 'n trobaríam mes d' una dotzena que no 's llevarán fins á mitjdía?

QUICA. ¡Tineta!... ¡Ay, boca pecadora! Senyor, Senyor, perdonéume!

MINGO. ¿Vols que 't doni un concell?

QUICA. No 'l necessito.

MINGO. Donchs, ara te 'l vull donar, sense férten pagar rés. De lletja, no ho ets, perque *quien*

tuvo, retuvo; pero no t' enfadis may, perque quan t' enfadas, se 't posa una cara més lletja que 'l cuyro de sabata vella de munició.

QUICA. Mingo! Mingo!
(Acostantseli, amenasant esgarraparlo.)
No m' insultis, perqué... perqué...

MINGO. Quica! Quica! Abaixa els brassos.
(Fenlóshi abaixar.)
Y tinguém la festa en pau; y no 'm busquis el cos tant aviat, perque es fácil que 't trobis ab el tirapeu!

QUICA. ¡Je, je, je! De quant ensá qu' has posat valor?

MINGO. Densá que hi deixat de ser cobart.

QUICA. Trobarme ab el tira-peu. De primer tens de sapiguer ahont es, que ab el temps que fá que no tocas feyna...

MINGO. Deixala estar la feyna, Quica; que no hi ha res que s' esperi tant. Portam l' esmorsar.

QUICA. Portéuli l' esmorsar... Com ja se l' ha guanyat Y de la feyna no 'm parlém. ¡Dropo, més que dropo!
(Entra á la cuyna.)

MINGO. ¡Vaya uns fueros que gastas! Ja t' arreglaré 'ls comptes d' aquí en devant; si fins ara has portat las calsas, ha sigut perque... perque convenía aixis, y jo lo que buscaba, era fer forsa calsat; es á dir, tenía fadrins que 'ls feyan, que si val á dirho, m' ha agradat molt poch estirar ninyol.
(Torna Quica ab un plat y una llesca de pá, que deixa sobre el vetllador.)

QUICA. Te, menja; y agafa refors per tornar al treball.

MINGO. *(Seu, y regoneix el plat.)*
¡Que 'm portas aquí!

QUICA. Una arengada ab casaca, que vá quedar del sopar d' ahir.

MINGO. Pero, que no sabs que per esmorsar vull una costella?

QUICA. Acontentat ab que la costella sigui de barril com aquesta; y gracias.

MINGO. *(Tot menjant.)*
Que consti, que me la menjo ab protesta.

QUICA. Valdrá més que te la mengis ab gana.
MINGO. Per ara no me 'n falta.
QUICA. Ja ho crech. Tanta en tinguessis... de treballar.
MINGO. Qualsevol que 't sentís, se creuría que soch un dropo; y de dropo, prou ho sabs; no n' he sigut may.
QUICA. Dropo, no; gandul, si!
MINGO. Quica, que 'm farás posar una espina travessera.
QUICA. Una espina ray; l' ós, que tens travesser á l' esquena.
MINGO. Sort que ja acabo, que si no, me sembla que l' esmorsar se 'm posaria malament.
(Se sent el timbre de la botiga, y una veu que crida:)
UNA VEU. Quica! Mingo! Ahont sou?

ESCENA V

QUICA, MINGO y PAU

QUICA. Qui hi há?
PAU. *(Entrant.)*
Soch jo.
MINGO. Hola, Pau.
QUICA. Que ja has esmorsat?
PAU. Ara hi anava. Vinch del Jutjat, y el senyor Jutje encare dorm. Creyeu que l' esser procurador ab aquest Jutje es cosa divertida.
MINGO. Deixéu dormir á qui té son.
PAU. Que no anuncihi audiencia á las deu, sinó s' ha de lleyar fins á las dotze.
MINGO. Si vens una mica més aviat haurias pogut esmorsar ab mi. M' hi menjat dugas costellas més grossas qu' una sola de sabata del número quaranta.
PAU. *(Guaytant el plat.)*
Costellas, ab espina? Ja, ja, ja.

MINGO. No riguis, no riguis, que ja t' ho esplicaré. De las dugas costellas, l' una era per la Quica, pero ella s' ha estimat més una arengada, y aquí tens esplicat lo de l' espina.

PAU. Y las brenillas de las costellas?

MINGO. El gos del vehí hi ha fet festa major.

PAU. Vetaquí perque está tant magre.

QUICA. Te tinch de donar un recado, Pau.

PAU. D' ella.
(Ab intenció.)

QUICA. Sí; l' he trobada á la plassa. Diu que á las deu t' espera.

PAU. Ja m' ho pensava qu' avuy te diría alguna cosa.

MINGO. Vosaltres dos sempre anéu ab trepijochs. No sé que me 'n pensi.

PAU. Pensa mal, y no errarás.

QUICA. Ves, ves, cuydat de tu, y ab nosaltres no t' hi fiquis.

MINGO. Bueno, donchs, dónam un cigarro.

PAU. Me surts car de tabaco.

MINGO. Els que veniu á fer nosa, heu de pagar l' escalfament de cadiras d' una manera ó altre.

PAU. Jo no li donaria.

MINGO. Cuydat de tu, y ab nosaltres no t' hi fiquis.

PAU. Eh, com te torna la pilota? Té la petaca.
(Donantli.)
Te l' haurás de fer.

MINGO. Donchs, dónam paper.

PAU. Demanas més que 'l govern. Té.
(Treu de la butxaca un paper que no es llibret de fumar y li dona.)

MINGO. *(Desplegantlo.)*
Tafoll. Quin paper que gastas. Si aixó es un bitllet de Banch.

QUICA. Un bitllet? Veyamlo?
(Acudinthi encuriosida.)

PAU. Ja, ja, ja!
(No para de riurer.)

MINGO. *(Ab exageració.)*
¡Ay... boy, me desmayo. Que temps feya que no n' havía vist cap. Té! Té! *(Besantlo.)*

QUICA. De quant es?

MINGO. De deu duros! De cinquanta pessetas.

PAU. Ja, ja, ja! Ara si que veig que has perdut fins l' esma de lo qu'es un paper moneda. Que no ho veus; trós de coniam, qu' es un anunci simulant un bitllet?

MINGO. Un anunci?
(Desilucionat llegintlo.)
«Zapateria del Buen Gusto.» D' un sabater. D' un colega.

QUICA. Pero, vés si es igual, oy? Qualsevol s' hi enganyaria.

MINGO. Me 'l quedo, perque tu no 'n farías res.
(El plega y 'l deixa sobre el vetllador.)

PAU. ¿Y tu, si?

MINGO. Me 'l volguessin, per pagar una lletra que vens avuy.

PAU. Y la pagarás?

MINGO. Home, ja veurás. Si la pago me quedo sense quartos; si no la pago, me quedo sense crédit. Per haverme de quedar sense una cosa ó altre, prefereixo quedarme... sense crédit y ab diners.

PAU. Ja, ja, ja! Bona solució.
Ay. Senyor. Sempre tenir d'anar de rodolons.

MINGO. Va aixís aixó. Vetohaquí. Dónam un paper de fumar.

PAU. Ves si hi há el llibret dintre la petaca.
(Mingo fa 'l cigarro, Pau y Quica parlan en veu baixa.)

QUICA. Que no faltis.

PAU. Que hi faltat may, per ventura?

QUICA. Mira, no 'm fassis enrahonar, perqué... calla, que vé la mossa.
(Se separan.)

—

ESCENA VI

Els mateixos y CINTETA

MINGO. Aquí tenim la reyna de casa.
QUICA. Ja has posat l' olla al foch?
CINT. Sí.
PAU. Com aném, pubilla?
CINT. *(Sech.)* Passant.
PAU. Y adorant... á algú?
CINT. Que l' hi importa saberho?
PAU. Si ja ho sé, dona, ja ho sé!
CINT. Donchs, si ho sab, perqué ho pregunta?
QUICA. No 'n fassis cas, Pau; es una malagrahida.
MINGO. Nena, nena! No 's gasta tant d' urch, ab els parroquians de casa.
PAU. Deu tenir por que algú no la renyi.
CINT. No 'm té de renyar ningú á mí. *(Se 'n vá pel foro.)*

ESCENA VII

QUICA, MINGO y PAU

QUICA. Eh? Que 't sembla la nostra reyna?
PAU. Que té un rey al cos.
MINGO. En bona fé, d' un quan temps ensá, no sé pas com se torna.
QUICA. Jo si que ho sé.
PAU. Es qu' está enamorada.
MINGO. Vols dir? Y de quí?
QUICA. Tú ves dormint, y en tant ella vetlla en companyía del Ramon.
MINGO. Que dius?
QUICA. Lo que sents. Mentres tu encare roncavas, y jo era á plassa, ells dos aqui solets...

MINGO. Ay, el diastre dels xicots!
PAU. Y aixó no sabías?
MINGO. Tantas ne deuhen passar de cosas qu' un hom las ignora.
QUICA. Tu si que no pateixes per rés, ets al mon perque hi hagi de tot.
MINGO. Miréu que ho es la nostra mossa de diferenta de tothom. Fins el festejar el porta al inrevés.
QUICA. Que vols dir?
MINGO. Que aixís com las altras noyas enamoradas festejan al vespre, després de sopar, ella, al dematí, avants d' esmorsar.
PAU. Ja, já, já! Y es vritat.
QUICA. Tu vestho prenent en bróma!
MINGO. Y donchs, que vols que rebati el cap per las parets?
PAU. Té rahó 'l Mingo.
QUICA. Just, dónali alas, tu també.
MINGO. Pero, veyám, que t' importa á n' á tu, si la Ginta, en us de la autonomía del seu cor, s'ha enamorat sense 'l teu consentiment? No 't vas enamorar tu de mí, á disgust dels teus pares?
PAU. El rector no 's recorda de quan era escolá!
QUICA. Pero tu anavas ab bon fí; en prova d' aixó, que 'ns várem casar.
MINGO. Per desgracia! Aixís el capellá que 'ns vá casar, hagués agafat avans, tot un mostruari de malaltías.
PAU. Ja, já, já! Ay pobre home!
QUICA. Ay, Tineta. Boca pecadora. Senyor perdoneume. Tant malament t' ha anat ab mí?
MINGO. Tu dirás! Si nadém en la abundancia.
QUICA. Tu no fóssis un gandul un dropando! un mal!...
PAU. *(Interrompentla.)*
Aturat, Quica. Deixeume marxar, y després tireuse las formas pel cap!
(Corrents cap á la porta.)
Ja tornaré quan regni la calma.
MINGO. Sent aixís, no cal que tornis fins el día del Judici final.
PAU. Ja, ja, ja! Alanta!
(Se 'n vá.)

ESCENA VIII

QUICA y MINGO

MINGO. Quica, ho tindrém de deixar correr el barallarnos are, perque no tindriam ningú que 'ns despertís.

QUICA. No m' hi vinguis ab bromas avuy, perque estich que m' arboro.

MINGO. Pero, perqué; per això de la mossa?

QUICA. Si, perque 'm desguiterra 'l plan que m' havía forjat.

MINGO. Referent á ella?

QUICA. Y donchs? Que't creus que jo dormo com tu?

MINGO. Ja ho sé que dorms de diferenta manera, tu roncas quan dorms, y jo no.

QUICA. Tineta! Senyor, atureume la boca!

MINGO. Veyám, explicat, qu' era lo que forjavas.

QUICA. Que jo havía llucat que'l senyor Giol, n' estava enamorat de la Cinta.

MINGO. Que 'm contas?

QUICA. Y jo l'anava treballant, donantli á compendre qu' ella no se 'l mirava ab indiferencia; y, vaja, que dintre tres mesos, la Quica sabatera hauría sigut la sogra del senyor Giol.

MINGO. Y el Mingo sabater, el sogre.

QUICA. Pero avuy, ella se m' ha descarat de mala manera.

MINGO. Déixela per mí! Ahont s' es vist despreciar un home que ja li tinch cobrats dos parells de sabatas per endevant. Avuy li cantaré el resto.

QUICA. No 'n parlém més, y aném á una altre cosa. He trobat la Rita Conills.

MINGO. *(Interrompentla.)* Y que vol, que li acabi las sabatas?

QUICA. Sí, y té rahó; de divendres que 'l calsat está per treure de forma.

QUICA. Acébal donchs, que li hé promés qu' avuy quedaría llest.

MINGO. Que l' acabi avuy! Treballar avuy! Que vols que hi hagi una desgracia á casa?

QUICA. Que xerras de desgacias!

MINGO Que no sabs quin dia es avuy? Avuy... es dilluns!

QUICA. Bé, y qué?

MINGO. M' agradas. Que has conegut cap sabater que s' estimi una mica, que 'n dilluns treballi?

QUICA. Tineta! Ay, boca pecadora! Senyor, perdo neume, Me farías dir uns disbarats...

MINGO. Que 't creus que me 'n burlo? No, Quica, no el dilluns...

QUICA. Per sos difunts, la vella no fila!

MINGO. Jo no sé 'l perqué la vella no fila 'l dilluns; pero si sé perque 'ls sabaters no treballém.

QUICA. Per gandulejar.

MINGO. Errada! Contan qu' un Profeta, vá pronosticar que cauría un llamp, precisament en dilluns, al mitj d' un vetllador de sabater. Y vetaquí el perqué els sabaters no treballém en dilluns. Ja sabs que quan fico la banya al forat...

QUICA. Jo te la sé treurer.

MINGO. Donchs avuy, no me la treurás, perque hi está reblada.

QUICA. També hi haurá un daltabaix á casa.

MINGO. Quica, Quica!

QUICA. Mingo, Mingo!

(Amenessantse enfutismats.)

MINGO Mira que si agafo 'l tira-peu!

(Buscantlo.)

QUICA. No m' espantan las tevas amenassas.

MINGO. Te faré ballar un fandango.

QUICA. *(Disposantse á rebre la escomesa.)* Vina, atansat, y t' aixafo, aixís. *(Com si ho fes ab las mans.)* Com una paperina de fideus.

(Se sent á la botigá que cridan al Mingo, pero ells ab las disputas, no se 'n atalenyan, fins que 's presenta 'l senyor Giol. Al véurel, paran d' insultarse, y esclatan una rialla sorollosa.)

ESCENA IX

QUICA, MINGO y Senyor GIOL

(Que 's queda tot parat y estranyat al foro.)

GIOL. Que us baralleu?

MINGO. Ja, já, já! Hola, senyor Giol.

QUICA. Je, je, je! Es vosté, senyor Giol?

GIOL. (Ay, ay! Hauria dit que 's barallaban.) Pero, que teniu?

MINGO. Cá, rés! Ja, já, já!

QUICA. Figuris que... Je, jé, jé!

MINGO. Estavam disputant per una cosa que fá riurer; ens han regalat un parell de perdius.

QUICA. Com dos pollastrets, de grossas.

MINGO. Jo, vull que las fassi á la vinagreta.

QUICA. Y jo, vull ferlas ab cols.

MINGO. Y cadascú ho ha agafat tant á la valenta...

QUICA. Que talment semblava que 'ns barallessim.

GIOL. No n' havía per tant.

MINGO. Bé ho veig prou.

GIOL. Y després, una disparitat de criteri que té tant bona solució.

GIOL Á satisfacció de tots. Tu, Mingo, las vols á la

QUICA. Vol dir?

vinagreta.

MINGO. Aixó mateix, y s' hi guisarán.

GIOL. Y vosté, Quica, vol ferlas ab cols.

QUICA. Si, senyor, y á qui no agradin que no 'n mengin!

GIOL. Donchs, feune una de cada manera, y contents tots dos.

MINGO. Caramba. No hi havía atinat.

QUICA. Ni jo!

MINGO. Quica.

QUICA. Qué?

MINGO. Ja que 'l senyor Giol ha dictat una tant justa sentencia, convidemlo á dinar.

QUICA. *(Apart ab espant.)*
(Que diu ara, aquest plaga.)

GIOL. Moltíssimas gracias, pero no pot ser.
MINGO Com que no pot ser! Vosté 's queda á dinar!
QUICA. (Pero que s' ha tornat boig?)
GIOL. Te dich que no pot ser.
MINGO. Ta, ta, ta! Vosté té d' acompanyarnos á menjar las perdius!
GIOL. Pero, home!
QUICA. (Quin compromís, si acepta!)
MIN. Quica, arribat á casa seva á dir que no l' esperin á dinar.
GIOL. Pero...
MINGO. No hi ha peros que hi valguin!
QUICA. (S' ha tornat boig! S' ha tornat boig.)
GIOL. En fí; si tant t' hi empenyas! ¡Me quedaré á dinar!
MINGO. *Bravo!* Aixís m' agrada!
QUICA. (Ay, Santa Rita Gloriosa!)
MINGO. Ja ho veurá quina vinagreta sab fer la Quica, se 'n llapará els bigotis.
QUICA. (Y com ne surto d' aquest fanch!)
GIOL. Pero, ara penso que no pot ser.
MINGO. Y aixó, perquè?
QUICA. (Ay, respiro!)
GIOL. Precisament avuy, tinch un dinar de peix; dos plats qne no 'ls barataria ni pels de més anomenada.
MINGO. Quins son?
GIOL. Sopa de rap y sépia ofegada.
MINGO. Ay, válgam Santa Quiteria! M' ha tocat el vora-víu!
GIOL. T' agradan també?
MINGO. No te ponderació.
QUICA. Miri, de tant que 'n mengém, fins els tinch aborrits.
GIOL. Sent aixís, girarém l' oració per passiva; te 'n vens tu á dinar á casa.
MINGO. Acepto, acepto.
QUICA. Pero, que 'n farém la nena y jo de dugas perdíus?
MINGO. Guardeune una per sopar.
GIOL. Ben pensat.
MINGO. Vaig á acabarme de vestir y estaré á la seva

disposició.

GIOL. Es dejorn, encara.

MINGO. Es que jo necessito una hora ben bona per empolaynarme.

QUICA. Sempre ho ha sigut de presumit. Per ells 'ls anys no li passan.

MINGO. Els deixo passar de llarch. Total ne tinch quaranta vuyt.

GIOL Cinquanta ne tinch jo.

MINGO. (Y pico!)

OUICA. Cinquanta anys? Me deixa parada! Jo n' hi feya per allí 'ls quaranta cinch!

MINGO. Jo també 'l feya mes jove!

GIOL. Donchs, no ho soch. Lo que si hi tinch de jove, es el cor.

MINGO. Com el meu. Are vaig á fer la *toileta*, y quan baixi, m' hauré tret vint anys de sobre que 'ls deixare dintre un calaix de calaixera.

GIOL. Ja, ja, ja! Táncals ab pany y clau que no fugin.

MINGO. Vaya, si senyor.

QUICA. Vés, vés, y enllesteix.

MINGO. Oh! Rap ab sopa, y sépia ofegada!...
(Se 'n va porta esquerra.)

ESCENA X

QUICA y Senyor GIOL y quan s' indiqui RAMON

GIOL. El Mingo, es trempat com ell sol.

QUICA. Que vol que fassi.

GIOL. Qui 'm sembla que no ho es molt d'alegre, es la Cinteta.

QUICA. Prou que ho es, si la conegués á fondo.
(Ramon vá á entrar y s' atura, quedantse á la botiga, desde ahont escolta.)

RAM. (Parlan de la Cinteta.)

GIOL. Sempre ab aquell posat tant seriós; pero ab tot; es una serietat simpática.

QUICA. No té pas res d' orgullosa. A vosté mateix; el

tracta ab un respecte que... donchs, es de tant que l' aprecía. Bé prou que li he descobert jo l' afecte, pera no dir altra cosa, que sent per vosté.

RAM. (Eh? Aixís aném?)

GIOL. Vol dir? Tant mateix?

QUICA. Calli, calli, sant cristiá! Si la sentís quan ens trobém entre familia, se quedaría fet un estaquirot. Ay, perdoni! Vull dir, embabiecat.

GIOL. Qué diu, qué diu?

QUICA. Sempre 'l té á la boca: el senyor Giol, es una bella persona; el senyor Giol, es molt polít; el senyor Giol, es molt simpátich; el senyor Giol, es...

RAM. *(Alt y desapareixent.)* Un carcamal!

GIOL. Eh?

(Sorprés, guaytant al entorn.)

QUICA. Que ha sigut?

GIOL. No sé, pero m' ha semblat sentir...

QUICA. Ah!...

(Volent dissimular.)

Será una broma d' algun amich. A qué va que son á la botiga?

(Vá á mirarho.)

GIOL. (Si ha sigut una broma, m' ha fet molt poca gracia.)

QUICA. No hi há ningú! Je, jé! Será cosa del Mingo!

GIOL. No, no era pas la veu del Mingo.

QUICA. (Prou ha sigut el Ramon, que devía escoltar.) No 'n fassi cabal; á nosaltres ens ha n' han fetas de molt crespas de bromas. Un día, en Pau, vá pendre la clau de la porta.

GIOL. La del carrer?

QUICA. Si senyor: sempre han fet, lo que han volgut á casa. Y á la nit, vá entrar ab els seus amichs.

GIOL. Vaya una imprudencia.

QUICA. Veliaquí qu' un cop dintre, pujan fins al nostre cuarto.

GIOL. Aixó es gravel

QUICA. La cambra, fá molta pendent cap á dintre; aixó ho sabía bé prou en Pau; y veliaquí que

ab els cantis y galleda, vinga treginar aigua de la cuyna cap á dalt, abocantla sota la porta.

GIOL. Y que 's proposavan?

QUICA. Ara ho veurá. Quan havían tirat ja prou aigua dintre l' arcova, ván moure un terratremol espantós, y picant á la porta, cridavan: «Mingo! Quica: lleveusel Cau un aiguát que la vila está inundada!»

«Socorro! Assistencia!» Anavam cridant tots dos, corrent cap al balcó, que vam obrir, y... *(Cambiant de tó.)*

Miri; feya una lluna tant clara, que semblava de día.

(Se presenta Pau que se para á escoltar.)

GIOL. Ja, já, já! Y en Pau y els seus amichs?

QUICA. Ja havían fugit, y s' estaban á la cantonoda rihent y burlantse de nosaltres, en tant que 'n Pau cridava.

ESCENA XI

QUICA, Senyor GIOL y PAU

PAU. *(Baixant.)*

Entornéusen al llit, que aixó es la lluna!

GIOL. Ja, já, já! Hola, Paul

QUICA. Pots burlarten encara.

GIOL. Tant mateix els hi vareu fer una mica massa granada.

PAU. S' ho mereixían.

QUICA. Encara gosas á defensarho?

PAU. Figuris, senyor Giol, qu' un día feyam un dinar al jardí del cassino, y el Mingo, en un descuyt del cok, ens vá pendre una cassola d' arrós ab pollastre! Tot una cassola!

QUICA. Ben fet! Jo li vaig aconsellar!

GIOL. Y perqué?

QUICA. Un ápat que concertan aquí casa, y tenen la poca vergouya de no convidans.

PAU. Era expressa condició de no convidarvos.
QUICA. També ens el várem menjar á mitjas.
PAU. Tambe ab mitjas, ó sense mitjas, vas pendre un bany de peus.
GIOL. Vaya una colla de plagas.

ESCENA XII

Els mateixos, y RAMON y MERO

RAM. Bon día.
QUICA. (Ja 'l tenim aquí! Quina rábia 'm fá.)
(Pel Ramon.)
GIOL Hola, *jóvenes simpáticos.*
MERO. Com aném, Quica?
(Donantli amistosos copets á l' espatlla.)
QUICA. Fuig d' aquí, no 'm toquis.
MERO, Uy! Que estéu de mal agrado avuy!
PAU. Mero, que vens del Jutjat?
MERO. Si, tenía testimonis y no han comparegut.
PAU. Els del interdicte?
MERO. Sí.
PAU. Han fet un arreglo.
MERO. Mala negada! Un altre assumpto esguerrat.
RAM. Ah, Quica. Demá ja dormiré ah mosquitera.
QUICA. Me 'n alegro. Fés de manera, donchs, de no llevarte tant dematí.
RAM. Ja no 'n tindré necessitat.
QUICA. Perqué?
RAM. Jo m' entench y ballo sol.
MERO. Li aconselléu que 's llevi tart?
QUICA. Si convé... per la salut.
MERO. Això es predicar la gandulería.
PAU. Jo que voldria treballar, me falta feyna.
GIOL. No seré pas jo qui n' hi dongui, de la que busca.
MERO. Donchs, cregui, que no hi ha res tant distret com tenir un plet.

GIOL. Per vostés els curials. Ja sé 'l pá que s' hi dóna.

RAM. També ha sigut home de plets?

GIOL. Ne vaig tenir un á l' Habana. Un estrafalari me vá estafar cinch cents *pesos*.

QUICA. Reyna santíssima!

PAU. Aqui li fariam més baratet.

GIOL. No vull pas probarho. «Una vez y no más, com Santo Tomás.»

MERO. No 's pot dir, d' aquesta aigua no beuré; perque figuris que vé un, y li diu:—Aquest barret que porta, es meu;—y arriba fins á fer una demanda en forma, y allavoras, vosté...

GIOL. Li dono 'l barret, y me 'n compro un altre.

RAM. Ja, ja, ja! Si que li fán por els curials.

QUICA. ¡Ay, Senyor, que ho es de bonich l' ésser rich! *(Vé Mingo, que ha sentit la exclamació de la Quica. Vesteix ab molta fatxenda; la gorra decantada, corbata virolada, ermilla desbotonada, cadena de rellotje molt groixuda, y aixís tot lo demés.)*

ESCENA XIII

Els mateixos, y MINGO

MINGO. Qui es que parla de richs?

MERO. Ma noy, que vas quequero.

QUICA. Que l' has vist anar may esparracat?

MINGO. Qué deyau dels richs?

PAU. Que no son pobres.

MINGO. No las envejo á ningú las riquesas, perque soch més rich jo ab un duro, que més de quatre ab cent mil.

QUICA. Calla, calla, que 'm fas angunia de sentirte.

MERO. La dificultat está en tenirlo un duro devegades.

MINGO Jo 'l tinch sempre. Jo no necessito ni banchs ni taulas per guardarlos els diners.

GIOL. Ahont els tens?

RAMÓN. Escampats per tot arreu; á la disposició de tothom qui 'n vulgui.

MINGO. Ni que te 'n fumis! Volste jugar que, si busquem, ne trobarem aquí d' abandonats en un lloch ó altre?

PAU. Ja m' agradaría veureho.

MERO. Busquem, busquem:

MINGO. No cal pas buscar gayre.
(Acostantse al vetllador.)
Per aquí deu rodar un bitllet de deu duros. Aquí 'l tenim!
(El desplega y l' ensenya, tornantlo á plegar y quedantsel. Els senyors Giol, Mero y Ramón quedan sorpresos.)

PAU. (Je, je, je! El meu anunci!)

QUICA. (Mentres no fassi una barrabassada!)

PAU. Això es ferlos anar á puntadas de peu

MINGO. Els bitllets de Banch no m' ho semblan diners, no 'm fan cap ilusió; veliaquí.

GIOL. Vols que te 'l cambihi?

QUICA. (¡Ay, pobre Sr. Giol!)

PAU. (Ja na rebut!)

MINGO. Home...si portés cambi...

GIOL. Per deu duros, sí.
(butxaquejant.)

PAU. (Jo fujo...) Adeu, que tinch una mica de feyna.
(Se 'n va corrents.)

QUICA. ¡Ay, pobra de mí! Me sembla que sento olor d' agafat.
(Entra depressa á la cuyna.)

ESCENA XVI

MINGO, Senyor GIOL, RAMON y MERO

MERO. *(Apart á Ramón)* M' escamol Casi estich per fugir també.

RAMÓN. Veurem en que para això.

MINGO. Si té cambi, tingui.
(Li dona 'l bitllet plegat, que 'l Senyor Giol guarda.)
MERO. *(Apart á Ramón)* De segur qu' es fals!
RAMÓN. També m' ho penso!
(El Senyor Giol comensa á comptar el cambi.)
MINGO. O sino, ja veurá; tornim el bitllet.
GIOL. Perqué?
MINGO. M' he repensat, y no vull cambiarlo.
MERO. (Algun sant li ha tocat el corl)
GIOL. Semblas ximple! Té, donchs. *(Li torna.)*
MINGO. Perque vegi 'l cás que jo faig dels diners, miri.
(Va al vetllador, agafa pastetas ab els dits y empasta 'l bitllet.)
GIOL. *(Extranyat)* Qué fas are, gat?
MINGO. Qué faig? Aixó!
(El planta á una cama del vetllador.)
Plantarlo aquí!
GIOL. *(Escandalitzat)* Pero, que t' has tornat boig?
MINGO. Soch prou rich per donarme aquets gustos.
GIOL. No las puch veure jo aquestas cosas!
MINGO. Donchs aquí, ne veurá cada día.
GIOL. Nó; perque me 'n vaig y no tornaré may més!
May més!
(Va á fer mutis.)
GIOL. Aixó subleva l' ánima! Aixó es inmoral! Aixó es indigne! es indigne!
(Se 'n va escandalitzat.)
MINGO. Vingui, home, vingui.

ESCENA XV

MINGO, RAMON y MERO y aviat QUICA

MERO. Ja, ja, ja! Que ha marxat enfutismat!
MINGO. Que vagi al botavant!
(Vé Quica.)
QUICA. Qu' eran aquets crits?
MINGO. No res; el senyor Giol, que...
QUICA. El deus haver enganyat ab aquell bitllet.

MINGO. Per quí m' has prés?
MERO. Mireulo 'l bitllet; plantat al vetllador.
MINGO. Y s' ho ha prés en serio, y ha marxat tot enfadat.
QUICA. Y pot sér no tornará més.
MINGO. Així ho ha dit; pero ja li passará.
QUICA. Ets un bestiota! Ja pots anar á desagraviarlo desseguida.
MINGO. Jo? Ara li fan el mánech.
QUICA. Donchs, hi aniré jo'
RAMÓN. Sí que us en sab de greu perdrel, Quica.
QUICA. Y á tu de que vingui á casa.
MINGO. Qué dius?
QUICA. Per lo tant, si no vols que 't tregui per forsa, fés com el senyor Giol: vésten de bon grat.
MINGO. Ep, ep, ep! ¡Alto! Tot será que jo ho vulgui que se 'n vagi.
QUICA. Tant si vols com si no vols.
MINGO. Que no soch ningú, jo? que no soch el seu pare?
QUICA. No!
MINGO. Eh? Que jo no soch...
QUICA. Vull dir, que en lo que respecta á la noya, sa mare se basta.
MINGO. Donchs jo 't dich que hi sobra.
RAMÓN. Permeteume: M'heu dit que me 'n vagi; me 'n aniré després de cumplir la missió que m' ha portát aquí.
QUICA. Y quína es aquesta missió?
RAMÓN. Aviat la sabreu. Després m' heu dit que no vindré á veure la Cinteta ni al matí, ni á la tarde, ni al vespre.
QUICA. No que no vindrás.
MINGO. Sí, que vindrá.
RAMÓN. No vindré; perque no 'n tindré cap necessitat. La veuré sempre que vulgui en altre lloch.
QUICA. Je, je, je! Això será lo que tassi un sastre.
MINGO. Nó, un sastre: un sabater, que soch jo.
RAMÓN. Será un altre, que no es sastre ni sabater. Y are, anem a la missió de que us parlava. Té la paraula 'l senyor Procurador.
MINGO. El Mero?

(Sorprés, com també la Quica)

MERO. Per notificarvos, qu' aquest matí he presentat al Jutjat una demanda...ho diré en termes vulgars: perque 'l senyor Jutje ordeni 'l segrestament de la Cinteta; que vol dir, treurela dels seus pares.

MINGO. Pendrens la filla!

MERO. Això mateix; y depositarla.

RAMÓN. Y després d' haver tingut una entrevista á casa la vostra germana, ab la meva mare y jo, la mare consent...

MINGO. En que us caseu?

QUICA. Es á dir, que ta mare ho vol?

RAMÓN. Sí; la mare vol tot lo que jo vull.

QUICA. Pero, qui no 't feya parlar més aviat?

MINGO. Just; y no s' hauría fet tanta comedia.

RAMÓN. Donchs bé: desde avuy s' ha d' acabar la comedia en aquesta casa ¡ja se n' ha feta proul

MINGO. Eh?

QUICA. Qué vols dir?

RAMÓN. Sí; s' ha d' acabar aquest viurer de ficció, de mentida, de contínuas xerinolas, que no fan altre cosa que fer murmurar á la gent, que malparla de vosaltres...

QUICA. *(Ploriqueja, creuhant les mans.)* ¡Ay, Reyna Santíssima! pero, qué poden dir de mí?

MERO. No rés: frioleras...tonterías...pero anéulo á deturar el dir de la gent.

MINGO. Es á dir, que 's malparla de nosaltres?

QUICA. *(Ab coragtge.)* El dir de la gent!...¡el Quantas...

MINGO. Perqué vol separarse de nosaltres?

QUICA. Perque es una mala filla.

MINGO. Tu calla! Digas, Ramón.

RAMÓN. Perque la xicota veya certas cosas...

QUICA. Que veya res de mal?

MINGO. Calla!

RAMÓN. Y sufría, y li causaba fonda pena viure la vida d' engany, d' embolica que fa fort.

QUICA. ¡Reyna Santíssima!

MINGO. Té rahó. Ens hem passat la vida ab mentida

contínua!...enganyant al próxim...

MERO. Com á vosaltres mateixos.

MINGO. També. Pero, fillets, no hi podía fer més; es una malaltía que tinch ficada dintre del matemátich de la persona.

MERO. Ja, ja, ja! A quín indret cau aixó del matemátich?

MINGO. Una mica més avall del *palmó*.

RAMÓN. Donchs aquesta malaltía s' ha de curar.

MINGO. Vinga la medicina.

RAMÓN. Demá quedará tancada la sabatería.

MINGO. Qué dius?

QUICA. Tancar l' establiment! Aixó sí que no será!

MINGO. Continúa, sense fer cás de lo qu' ella digui.

RAMÓN. Plegada la botiga, anireu á viure á Barcelona.

QUICA. Donchs, jo no 'm mouré d' aquí.

MINGO. Vés dihent.

RAMÓN. Y á Barcelona, tindreu colocació assegurada per sempre al magatzem del meu oncle.

QUICA. Y la noya?

RAMÓN. Si accepteu aquestes condicions, avuy mateix tornará á casa vostra, y quan vosaltres anireu á Barcelona, ella se quedará á casa vostra germana...

QUICA. Passar per tal afront...

RAMÓN. Y dintre un parell de mesos, será la jove de cán Mas-Fonts.

MINGO. Dóna per plegada la sabatería, que més plegada de lo que está are...y ja pots anar á buscar la Cinteta.

RAMÓN. Tot seguit. Tu, Mero, anirás al Jutjat á retirar la demanda. Adeu-siau.

(Se 'n va.)

ESCENA XVI

QUICA, MINGO y RAMON y aviat PAU

QUICA. Tira pel cap que vulguis; á Barcelona jo no hi vaig.

MINGO. Allá ahont va 'l cotxe va 'l senyor; y tu anirás allá ahont jo vagi.

MERO. Pero dona; penseu qu' es per la felicitat d' una filla.

QUICA. Si 's tractés d' una bona filla, *Santo* y *bueno;* peró ella ha sigut una mala filla.

MINGO. *(Amenassantla.)* Si no callas, te desfaig la cara á bofetadas, deixante-la impossible de servitut ni posanthi mitjas solas y talons.

QUICA. Just; no més faltaría que 'm peguessis!

MINGO. Donchs, á fer bondat de la bona; ja he acabat de ser un calsassas.
(Ve Pau, qu' entra depressa.)

PAU. Quica! Mingo!

MERO. *(Emprenentlo)* ¿Vens del Jutjat?

PAU. Sí. *(Sobtat.)*

MERO. Ja n' están enterats de lo de la demanda?

MINGO. Ho sabem tot.

PAU. Ens hi tenim d' oposar an aquesta demanda per improcedent! La Cinteta no te personalitat...

MERO. No s' hi oposarán, perque...

PAU. Jo 'ls hi aconsellaré que sí.

MERO. Permetme; perque tinch ordre de retirarla.

PAU. Se deixa sense efecte?

MINGO. Hem fet un arreglo.

QUICA. *(Que resta asseguda enmurriada)* Ens fan tancar l' estabiliment y marxar de la vila! y la mossa 's quedará! Y d' aixó 'n diu un arreglo!

PAU. Y qui ho ha disposat?

MINGO. Qui pot ¿Que tens que dirhi alguna cosa?

PAU. *(Confós)* Home, jo...

MINGO. Donchs, lo que no 's cou per tu, deixaho cremar. Y dech dirte, perque no 't vingui de nou, que demá tanco; y que desde aquest moment, qui no tingui feyna á casa, que s' abstingui de venirhi!
(Pau, sorprés, guayta á Quica, que seu en un tamboret del vetllador, el cap apoyat á la má. Pausa.)

PAU. Sents, Quica, lo que diu el Mingo?
(Ella no contesta.)

MINGO. Es inútil que t' amparis ab ella; soch jo qui disposa á casa. Y si lo que disposo no t' acomoda, *por la puerta se va á la calle*
(Fent la castanyola ab els dits.)

PAU. Me treus?

MINGO. Com te sembli; com te sembli; tu mateix.

MERO. Un deshauci ab llensament, en tota regla.

PAU. Així pagas els favors!

MINGO. *(Agafantlo pel brás y portantlo apart.)* Calla! Que si feyam una liquidació de nostra amistat! *(Cambiant de tó.)* Ja veurás, vésten.

PAU. Está bé; vos desitjo moltas prosperitats y bona sort.

MINGO. Gracias; lo mateix te dich an á tu.

PAU. Si no 'ns veyam, doneume per despedit.

MINGO. Així ho farem.

PAU. Adeu-siau.
(Se 'n va.)

MINGO. La del fum!

MERO. Vaig al Jutjat á retirar la demanda. Fins després. *(Se 'n va.)*

ESCENA ÚLTIMA

QUICA y MINGO y aviat CINTETA y RAMON

MINGO. Quica?
(Aquesta gira 'l cap y guayta á Mingo)
Ja pots haver vist que hi deixat d' esser el *mingo* d' aquesta casa; ab això, enteniment, voluntat y bonas obras!

QUICA. *(Aixecantse, fent una mica 'l ploricó.)*
Lo que sento son els sofocos que m' has donat devant dels amichs.

MINGO. Escolta, Quica. D' aquest moment, cap endarrera, passemhi el raspall de llustre y borremho tot, deixantho com unas sabatas rossas enllustradas de negre. Ab això, quan vingui la Cinteta..
(Veyentla que vé ab el Ramón.)

Míratela: aquí la tenim. Hola, noya! Suposo que 'l Ramón t' haurá enterat...

RAMÓN. De tots vostres bons intents.

GINT. Jo us ho agraheixo de bon cor...Mare?

QUICA. Filla meva! Disposa!

GINT. Gracias, mare. *(Abrassantla.)*

MINGO. Qué 't sembla? Trobas la sabata girada. *(Se lleva 'l gech.)* Y are veurás lo que vaig á fer: vinga 'l devantal. *(El pren y se 'l posa.)*

RAMÓN. *(Rialler.)* Y ara! Qué aneu á fer?

MINGO. Treballar.

RAMÓN. Pero, si avuy es dilluns.

MINGO. Tinch aquest parell per treure de forma. Vaig á enllestirlo. *(Seu al vetllador y pren la sabata, subjectantla ab el tira-peu.)* Ja s' han acabat per mí 'ls dilluns de sabater. *(Agafa 'l martell y pica ab dalit la sola de la sabata al compás d' una cansó á tota veu. Cinteta, Quica y Ramón forman grupo apart, guaytantlo ab joya.)*

QUICA. Sino que ho veig, no ho creuría.

CINT. Está regenerat del tot!

TELO.

L' autor deu fer constar son agrahiment vers l' aplaudit actor senyor Daroqui, qui, per malaltía del senyor Sirvent, tingué d' encarregarse, poch ants de la estrena de l' obra, del paper de Sr. GIOL, que interpretá ab forsa justesa, y lluhiment, contribuhint al éxit del sainet.

DEL MATEIX AUTOR

A cal notarí, ó uns capitols matrimonials desfets, saynete de costums catalanas; en un acte y en prosa. . . . . 1 Pta.

Ahont menos se pensa... comedieta en un acte y en prosa . . . . 1 id.

En Pau de la Gralla, ó la festa major de la vila, saynete de costums populars vendrellencas . . 1 id.

Lluyta de cacichs, ó la elecció de regidors, saynete de malas costums en un acte y en prosa. . . 1 id.

La nit dels Ignoscents, ó los municipals burlats, saynete en un acte y en prosa . . . . . 1 id.

La Agencia d'en Pep Currillo, saynete en un acte y en prosa. . 1 id.

El carro del ví, quadro de costums vilatanas, en un acte y en prosa (segona edició) . . . . . 1 id.

Lo forn d' en Pere Pastera, saynete de costums vilatanas, en un acte y en prosa . . . . . 1 id.

Lo coro dels Benplantats, ó aquí ha caygut la grossa, saynete de costums vilatanas, en un acte y en prosa. . . . . 1 id.

La desenfeynada, comedia vilatana en un acte y en prosa . . . , 1 id.

L' impenitent, drama vilatá, en tres actes . . . . . 2 id.

Poesies llamoristiques

L'imatge de Déu a trocos

Poesies catalanes

Poesies patriòtiques

OBRES RECOMENABLES

que's troben de venda en la Llibrería de Teatre
BONAVIA i DURAN. Boquería, 20. - BARCELON

Poesíes Humorístiques Col·lecció de comp sicions propies per recitar-se en vetllades literaries, reunions familiars, etc., deg des als millors poetes festius de Catalunya, com son: Pitarr Apeles Mestres, Pompeu Gener, Codolosa, Barbany, Gestu Burgas, Japet de l'Orga, Jep de Jespus, Millà, Ramón Vidale Suriñach, Roig, Fontova, Giol, Rossinyol, Baró, Maiet, Asmarat Rius Vidal, Bonavía, etc. . . . . **Preu: 1 pesset**

L'imatge de Déu a troços Recull de co posicions vers, eminentment humorístiques, que escriguè el gran Cod losa amb el títol de *Les mans, El nas, El bigoti, El ventre, La boc Els ulls, Les orelles, El cap i La veu.* . . . . . **Preu: 0'50 pte**

Poesíes catalanes Gran volum que conté les m llors poesíes premiades Frederic Soler (Pitarra), en nombre de més 200 composición il·lustrades amb preciosos gravats den Padró. **Preu: 10 pte**

Poesíes patriòtiques RECULL DE COMPOSICIO POÈTIQUES DELS REPUTA ESCRIPTORS Serra i Campdelacreu, Bassegoda, Martí i Folguer Pitarra, Coca Collado, Maragall, Geroni Roselló, Aribau, G merà, Roca i Roca, Escriu Fortuny, Apeles Mestres, Pelay Br Reventós, Frederic Rahola, Jacinto Verdaguer, Ubach i Vinyet M. Folch i Torres, Víctor Balaguer, Ignasi Iglesias, J. Burga Damas Calvet, Marián Aguiló, Clavé. Moncerdà de Maciá, Ma nel·lo, Rubió i Ors, Conrat Roura, F. Mateu, G. Alomar, Pag de Puig, López Picó, Santos Oliver i J. Carner. — *Forma un herm volum en quart, de 136 planes, il·lustrat amb 25 retrats i profus de vinyetes* . . . . . **Preu: 1 pesse**

DILLUNS DE SABATER. . . Preu: 1 pesse